

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 354/21
8.7.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиље АА из ..., Улица ... бр. ... , коју заступају пуномоћници Марина и Александар Килибарда, адвокати из Београда, Улица Булевар Арсенија Чарнојевића бр.19/17, против туженог ББ из ..., Улица ... бр..., ..., кога заступа пуномоћник Новак Нинић, адвокат из Београда, Улица Црвено барјаче бр.9, ради развода брака, вршења родитељског права и издржавања, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду П2 871/2020 од 05.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 8.7.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П2 бр.871/2020 од 05.04.2021. године у ставовима четвртом и петом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом разведен је брак закључен дана ... године у ..., између тужиље АА рођене ..., дана године у ..., од оца ... и мајке ... и туженог ББ, рођеног у ..., дана године, од ... и мајке ..., који је уписан у МКВ која се води за матично подручје ...-... под текућим бројем ... за године, на основу чл. 41 Породичног закона (став први изреке); заједничка деца парничних странака и то малолетна ВВ, рођена дана ... године и малолетни ГГ, рођен дана године, поверени су мајци АА на бригу, чување и васпитање која ће самостално вршити родитељско право (став други изреке); уређен је и начин одржавања личних односа малолетне заједничке деце са оцем тако што ће се виђање одвијати по договору родитеља, а уколико исти изостане према следећем моделу: сваки други викенд у месецу, почев од петка у 18,00 часова до недеље у 19,00 часова, у току недеље неприпадајућег викенда, уторком и четвртком од 16,00 часова до 19,00 часова, сваки други државни и верски празник, дан очеве славе и дан очевог рођендана, 15 дана летњег распуста и 7 дана зимског распуста и то тако што ће отац преузимати и враћати малолетну децу на адресу мајке. (став трећи изреке) Обавезан је тужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ВВ и

малолетног ГГ, плаћа месечно износ од по 18.000,00 динара, укупно 36.000,00 динара и то сваког првог до петог у месецу за текући месец, почев од 09.07.2020. године, као дана подношења тужбе па убудуће, док за то постоје законски услови или се обавеза не измени другом одлуком суда, на рачун законској заступници малолетне деце, мајци АА из ..., с тим што ће доспеле, а неисплаћене износе издржавања платити одједном у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења. (став четврти изреке); Одбијен је тужбени захтев тужиље у делу који се односи на издржавање малолетне деце и то преко досуђеног износа од по 18.000,00 динара до траженог износа од по 22.000,00 динара, као и за период почев од 01.03.2020. године до 09.07.2020. године, као неоснован (став пети изреке); Одбијен је предлог за одређивање привремене мере којим је тужиља тражила да се малолетна деца повере мајци на самостално вршење родитељског права да се уреди начин одржавања личних односа малолетне деце са оцем као и да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање месечно плаћа износ од по 17.000,00 динара, укупно 34.000,00 динара почев од дана подношења тужбе до правоснажног окончања поступка, као неоснован (став шести изреке) и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став седми изреке).

Против наведене пресуде парничне странке благовремено су изјавиле жалбе из свих разлога прописаних одредбом чл.373 став 1 Закона о парничном поступку. Тужени побија одлуку садржану у ставу четвртог изреке пресуде преко досуђеног износа од 12.500,00 динара на име доприноса за издржавање по детету, а тужиља одлуку из става петог изреке пресуде у погледу дела наведеног става којим је одбијен захтев за обавезивање туженог на издржавање почев од датума 01.03.2020. до 09.07.2020. године. Жалбене разлоге су образложили и жалбене предлоге изнели.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП-а (“Службени гласник РС” бр.72/11, 49/13 – одлука Уставног суда, 74/13 – одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20) који се примењује на основу одредбе члана 202 Породичног закона – ПЗ, Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе тужиље и туженог неосноване.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности а због којих би се побијана одлука морала укинути. Супротно жалбеним наводима, првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из чл.374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер њена изрека не противречи јасним и довољним разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и на примењене прописе, због чега се законитост и правилност побијане одлуке са сигурношћу може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке склопиле су брак дана ... године, у коме су рођена деца и то - кћи ВВ дана године и син ГГ дана ... године. Због поремећаја брачних односа њихова заједница живота је фактички престала 01.03.2020. године, када је мајка са децом напустила заједничко домаћинство и од када живи, као подстанар, са децом и са мајком тужиље. У тренутку пресуђења, тужиља је незапослена, пошто јој је 25.01.2021. године престао радни однос, последњу плату примила је као јануарску 01.02.2021. године у износу од 40.000,00 динара и тражи

посао, има трошкове закупнине стана од 150,00 евра месечно као и трошкове режије од још 13.000,00 динара, те за храну, одећу и обућу месечно потроши око 10.000,00 динара, а од обавеза има још и рату за кредит од 8.000,00 динара месечно, који истиче у априлу 2021. године, такође плаћа рату за телефон у висини од 3.099,00 динара, која обавеза истиче у марту 2021. године, а за кредит узет ради намирења дозвољеног минуса и картица које су коришћене за редовне обавезе и потребе деце. У тренутку пресуђења, малолетна ВВ има ... година, иде у ... разред основне школе, за храну јој је месечно потребно 20.000,00 динара за одећу и обућу 12.500,00 динара, њене школске књиге за ... разред коштале су 15.000,00 динара, а за школски прибор на почетку школске године потрошено је још 10.000,00 динара, што на месечном нивоу износи око 3.000,00 динара. Малолетни ГГ у време пресуђења иде у ... разред основне школе, има ... година, има идентичне потребе што се тиче хране, одеће и обуће као и школског прибора те потребу трошкова рекреативне наставе за које је једна месечна рата у износу од 3.000,00 динара. Тужиља живи и са мајком која је пензионер и има пензију од 40.000,00 динара месечно и редовне трошкове лекарских прегледа и терапије у висини од 7.500,00 динара по лекарском прегледу и месечне терапије у висини од 7.000,00 динара. Од имовине тужиљина мајка заједно са оцем поседује стан и кућу у ... Такође је утврђено да тужени живи сам у кући у власништву његове мајке, да се у приземљу куће налази локал у коме тужени обавља пословну делатност, као оснивач, директор и према извештају АПР-а једини запослени у фирми, која се бави продајом ауто делова "ДД" доо ... те да према књиговодственој евиденцији, тужилац у сопственој фирми, остварује месечну плату у износу од 35.000,00 динара, да је здрав и способан за рад, да осим деце, нема обавезу да издржава друга лица, плаћа месечну рату за кредит за телефон у висини од 5.000,00 динара те према сопственој изјави, месечно за храну одећу и обућу му је потребно 15.000,00 до 20.000,00 динара, као и да му родитељи помогну у храни, да је доприносио издржавању малолетне заједничке деце, учествовао у плаћању трошкова екскурзије и куповини патика, књига и слично. Фирма "ДД" доо чији је тужени оснивач и власник, има евидентирану добит од 2.000.000,00 динара, као и промет од 3.600.000,00 динара.

Имајући у виду наведено првостепени суд је закључио да су финансијски капацитети туженог такви да се износом од по 18.000,00 динара на име издржавања малолетне деце ВВ и малолетног ГГ, могу задовољити основне потребе деце, а да се истим износом неће угрозити егзистенција туженог, с обзиром да својим радним ангажовањем може да оствари веће приходе у својој фирми која постоји већ скоро 10 година па је већ довољно разрађена, као и имајући у виду чињеницу да је стамбено обезбеђен, али узимајући у обзир и да је сагласан да доприноси издржавању деце износом од по 12.500,00 динара односно укупно 25.000,00 динара. Преостала средства потребна за њихово издржавање треба да обезбеди мајка која је то до сада и чинила, имајући у виду да је обавеза оба родитеља да доприноси издржавању малолетне деце те да поред одређеног новчаног давања у допринос мајке се урачунава и рад на непосредном старању и бризи о малолетној деци и ангажовању око њихових свакодневних потреба. Првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиље у делу који се односи на издржавање малолетне деце преко досуђеног износа, сматрајући да је у овом тренутку захтев превисоко опредељен као и захтев за исплату месечних износа на име издржавања за период од 01.03.2020. године па до досуђеног 09.07.2020. године као дана подношења тужбе, с обзиром да тужиља издржавање малолетне деце може да тражи од подношења тужбе, а за период до подношења тужбе има право на регресни

захтев у виду укупног, а не појединачног месечног износа како је наведено у тужбеном захтеву.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и недвосмислено произлази из доказа у списима које је првостепени суд правилно ценио у складу са одредбом чл. 8 ЗПП. Жалбама парничних странака утврђено је чињенично стање није са успехом доведено у сумњу, а у њима нису истицане нове чињенице нити предлагани нови докази у смислу одредбе члана 372 став 1 ЗПП-а.

Неосновано се наводима жалбе туженог оспорава потпуност и правилност чињеничног закључка на коме је заснована побијана одлука о начину и висини издржавања. Наиме, за правилност ове одлуке било је пре свега неопходно утврдити потребе поверилаца издржавања малолетне заједничке деце странака, сагласно критеријумима прописаним одредбом члана 160 став 3 ПЗ. У складу са тим, а како је издржавање деце основна обавеза обе родитеља, изричито прописана одредбом члана 73 ПЗ, а произлази из садржине родитељског права (члан 68 став 2 ПЗ) и уско је повезана са њиховим правом и дужношћу да децу чувају, подижу, васпитавају и образују, суд је утврдио и могућности дужника издржавања тужиле и туженог сходно одредби члана 160 став 3 ПЗ.

Супротно схватању туженог, овај суд је становишта, да су доказима изведеним у првостепеном поступку, потребе деце и могућности родитеља правилно утврђене, а потом у побијаној одлуци исцрпно образложене те је и другостепени суд уверења да овако утврђена висина износа за издржавање, а с обзиром на узраст и друштвене потребе деце, подмирује њихове потребе. Осим тога, правилан је закључак првостепеног суда да су имовинске прилике туженог боље, због чега треба да доприноси издржавању деце у већем износу од мајке - законске заступнице која ће у преосталом делу подмиривати ову обавезу и то, како у новцу, тако и свакодневном негом и старањем о малолетној деци. Утолико нису основани наводи жалбе туженог, да је чињенично стање у погледу утврђених потреба деце и износа којим је обавезан да доприноси издржавању остало непотпуно утврђено.

Наиме, наводима жалбе туженог у том делу претежно се даје сопствено виђење утврђених чињеница, при томе, без суштинског довођења у сумњу закључка на коме је побијана одлука заснована. Ово тим пре, што у делу коме жалбом спори потребе деце, тужени у жалби не износи нове чињенице нити предлаже нове доказе, а што је био у могућности да учини уз испуњење осталих услова прописаних одредбом члана 372 став 1 ЗПП. Тужилац није доводио у сумњу веродостојност и садржину изведених доказа на основу којих је суд утврдио одлучне чињенице у поступку који је претходни доношењу побијане одлуке, због чега сада не може са успехом то сада чинити у поступку по жалби. Следом наведеног, а супротно схватању туженог као подносиоца жалбе, начин и висина издржавања правилно су утврђени применом одредбе чл. 160-163 ПЗ, а све у складу са одредбом чл. 162 став 3 ПЗ.

С тим у вези, нису основани наводи жалбе туженог да је нејасно на који начин је првостепени суд утврдио да од 31.376,00 динара узетих као минималне суме издржавања као накнаде за храњенике, односно усвојена лица на породичном смештају коју периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту, у складу са

законом, по детету на месечном нивоу, тужени треба да доприноси са 18.000,00 динара а доведено у везу са ставом трећим изреке којим је суд одредио да ће се виђање малолетне деце и туженог одвијати по договору родитеља, а само у изостанку истог по моделу из наставка става трећег изреке, те да је реално да ће малолетна деца са туженим проведу времена, барем колико и са тужиљом, као и да ће тужени доприносити у раду са децом, старањем о њиховом правилном развоју и подмиривању њихових потреба барем колико и тужиља.

Ово због тога што је ставом другим и трећим одлучено о вршењу родитељског права и начину одржавања личних односа туженог као родитеља са којим деца не живе, а деца су поверена мајци на самостално вршење родитељског права те се овакви аргументи туженог – подносиоца жалбе не могу прихватити као основани, док се подразумева да сваки договор који излази из оквира одређеног изреком пресуде у погледу одржавања личних односа малолетне деце са родитељем са којим не живе, у себи треба да саржи и адекватан договор о учешћу односно преношењу терета реалних трошкова којима је родитељ са којим деца проводе време, изложен.

Такође, супротно схватању туженог, правилно је поступио првостепени суд кад је обавезао туженог да у износу од по 18.000,00 динара месечно доприноси издржавању заједничке малолетне деце странака, без обзира што књиговодствено његова зарада месечно евидентирана на око износ од 35.000,00 динара, имајући у виду да је тужилац оснивач директор и формално једини запослени у деоничком друштву, које за основну делатност има продају ауто делова, те да током првостепеног поступка није изнео чињеничне тврдње нити предложио извођење доказа на околност повезаности овог износа плате коју сам одређује као директор друштва, и висине добити које друштво остварује нити да је овако одмерен и евидентиран износ зараде и заснован на стварним могућностима друштва. Осим тога “ДД”, има истовремено могућност да се бави делатношћу поправке аутомобила те је тужилац у сваком тренутку у могућности и да прошири делатност предузећа, те да запосли додатну радну снагу и оствари додатну зараду, како је и према изјави тужиоца, до пре неког доба тако и функционисало. Ово тим пре што се ради очигледно о предузећу које успешно функционише 10 година, а ради се о делатности која даје могућност увећане зараде те је овај износ евидентиране зараде туженог послужио суду само као оријентир. Ово посебно, имајући у виду да је тужилац здрав, да је у могућности да поспешити делатност сопственог предузећа и да додатним радом у нерадне дане или продужењем радног времена радње ауто делова уз могућност поправке аутомобила и оствари додатну зараду и испуни обавезу издржавања заједничке малолетне деце у наведеном износу.

Неосновано тужени у жалби истиче да првостепени суд није дао јасне разлоге закључак да тужиља својим радним ангажовањем остварује мање приходе и има мање могућности за остваривање прихода у односу на туженог, имајући у виду да је првостепени суд, приликом заузимања чињеничног закључка правилно ценио могућности тужиље и уз адекватну процену трошкова живота у тренутку када је незапослена, не пренебрегавајући чињеницу да је здрава и радно способна те правилно ценећи и чињеницу да ће бити додатно радно ангажовања око старања и подизања деце која су јој поверована на самостално решење родитељско права.

Нису основани наводи жалбе туженог да је првостепена одлука нејасна у делу којим обавезује туженог да већ доспеле, а неисплаћене износе издржавања плати одједном, наводећи да је нејасно колики је заправо износ који тужени треба исплатити, јер нису узета у обзир давања туженог за која постоје докази у списима предмета да је у том периоду плаћао, јер су ово наводи које тужени може са успехом истицати као садржину приговора, делимично извршене обавезе утврђеног износа висине доприноса за издржавање, код евентуалног принудног извршења одлуке суда.

Такође, супротно схватању тужиље, правилно је поступио првостепени суд када је обавезао туженог да свој допринос за издржавање малолетне деце у висини новчаног износа одмереног на месечном нивоу, плаћа почев од дана подношења тужбе 09.07.2020. године, због чега је и правилно у петом ставу одбио део туженог захтева против кога тужиља и изјављује жалбу у делу у којем је одбијен захтев за плаћање месечног износа на име издржавања за период од 01.03.2020. године, када је тужиља са децом напустила заједницу живота са туженим па до дана подношења тужбе.

Наиме, у погледу тог дела тужбеног захтева правилно закључује првостепени суд, да се не може остварити право на издржавање у месечном износу како је то опредељено тужбом, а који закључак у потпуности прихвата и овај суд, те да захтев за накнаду трошкова које је тужиља сносила у погледу издржавања деце у наведеном периоду, а који превазилази њену обавезу издржавања деце, односно удела у издржавању деце, заправо односи на потраживање износа реално остварених трошкова издржавања на терет тужиље за које би тужиља евентуално имала право да се регресира од туженог као дужника издржавања. Такав захтев, могао је да буде постављен само у једнократном износу збира таквих издатака, а не у одређивању висине месечног износа обавезе на име издржавања, а за који укупан износ, тужиља није током поступка пружила адекватне доказе нити је тужбени захтев засновала на укупно оствареним трошковима издржавања у наведеном периоду.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, другостепени суд је ценио и остале наводе које су тужиља и тужени истицали у жалбама, али их није посебно образлагао, сагласно одредби члана 396 став 1 ЗПП, јер не могу довести до другачије, за парничне странке повољније одлуке у овом поступку.

На основу наведеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосноване жалбе тужиље и туженог, потврдио првостепену пресуду у ставу четвтом и петом изреке применом одредбе члана 390 ЗПП, те одлучио као у изреци ове пресуде док пресуда првостепеног суда у преосталим ставовима жалбама није побијана због чега је у том делу остала непромењена.

Одлучујући о захтеву тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, с обзиром да није успела у поступку по правном леку, овај суд је одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде применом одредбе чл. 165 став 1 у вези са одредбама чл. 153 стљав 1 и 154 став 2 ЗПП-а.

Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић